

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΘΕΩΝΗΣ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΕΙΝΕ ΕΝΑ ΩΜΟΡΦΟ ΣΕΝΑΡΙΟ!...

(Αναμνήσεις της διασημής Γαλλίδος βεντέτας του κινηματογράφου Λιλής Ντακνιτά από τη ζωή της στην Ευρώπη και την άφιξή της στο Χόλλυγουντ).

Ζωή μου είναι το πιο ωμόρφο σενάριο απ' όσα έχω εγχοίσει ως τώρα. Όταν συλλογίζομαι τα χρόνια που πέρασαν, μου φαίνεται ότι εξακολουθώ ακόμη να ζω μέσα σ' ένα μαγικό όνειρο. Γεννήθηκα για τον κινηματογράφο και σ' αυτόν έχω αφιερώσει από μικρή όλη μου τη ζωή. Θυμάμαι πολύ καλά ότι, από ηλικίας τριών χρόνων πήγαινα τακτικά με τη μητέρα μου στο σινεμά κι ότι ήμουν από τότε μία από τις πιο μανιώδεις λάτρες του. Το παιδικό πνεύμα μου έννοωθε μία ζωηρή συγκίνηση από το παίξιμο των ήθοποιών. Από τα πρώτα που περνούσαν στην δθόνη με Βιγγιόδη ταχύτητα, από τα μεγάλα ήπεροκάνεια που ξεκινούσαν για μακρινά ταξείδια κι από τα πιο μαγευτικά τοπεία του κόσμου που έβλεπα... "Α! Πόσο μου είνε αλησμόνητες αυτές ή αναμνήσεις της παιδικής μου ηλικίας!...

Όταν έβλεπα τα πέντε μου χρόνια, ή μητέρα μου μ' έστειλε σε μία σχολή χορού, γιατί φανταζότανε πως θα μπορούσα κι εγώ να γίνω μία μεγάλη χορεύτρια, σαν την Ισιδώρα Ντουγκαν ή την Άννα Παυλόβα... Γρήγορα όμως αναγκάστηκα να διακόψω τα μαθήματα μου και ν' ακολουθήσω τη μητέρα μου στην πλανητική ζωή της. Έκεινα τα χρόνια κάναμε πολλά ταξείδια. Στην άοχη έγκατασταθήκαμε στην Ισπανία, όπου έμαθα να μιλώ τα ισπανικά, να τραγουδώ και να χορεύω σαν πραγματική Σεβιλιάννα... Έπειτα πήγαμε στην Πορτογαλία κι από εκεί κατεβήκαμε στην Ελλάδα. Περιστό είνε βέβαια να σάς πώ ότι έμαθα να μιλώ άρκετά καλά και τις δύο αυτές γλώσσες. Είχα όμως και μία άγγλιδα γκουβερνάντα και μιλούσα με μεγάλη ευχέρεια και τ' άγγλικά...

Όταν ξαναγυρίσαμε από Παρίσι, είχα μεγαλώσει πια. Ήμουν δεκατεσσάρων χρόνων. Αρχίσα πάλι να παίρνω μαθήματα χορού και να όνειρονομία τις δόξες μιας πρώτης μπαλαρίνας στην Όπερα. Δεν συλλογίζομαι τότε να γίνω ήθοποιός του κινηματογράφου. Εξακολουθούσα όμως να είμαι γαταπική λάτρες του και να θαυμάζω την Πίνα Μενιέλι και την Μπερτίν. τις μεγάλες θεντέτερες εκείνης της εποχής...

Η τύχη το θέλησε ώστόσο να προσέξω μία ήμερα ένα μεγάλο τίτλο σ' ένα κινηματογραφικό περιοδικό. Ήταν ή προκήρυξις ενός διαγωνισμού «φοτογενείας»... Δεν ξέρω γιατί μου πέρασε από το νου άμείως ότι έπρεπε να λάβω κι εγώ μέρος σ' αυτόν. Κι όπως είμαι πάντα τολμηρή κι αποφασιστική στις δουλειές μου, παρουσιάστηκα την ήμερα του διαγωνισμού και... πήρα το πρώτο βραβείο!

Έτσι είνε πάντα ή ζωή: γμάτη απρόοπτα! Η κριτική έπιτροπή του διαγωνισμού μου είνε καθαρά ότι ήμουν πολύ κατάλληλη για τον κινηματογράφο. Αύτοι οι κριτές με συμβούλευσαν μάλιστα να ακολουθήσω αήτη την καλλιτεχνική «καριέρα» και να έγκαταλείψω τα νειρά μου για μεγάλη χορεύτρια, όταν τους είνε ότι ελάτρενα τον άθλητισμό και αγαπούσα με πάθος το κολύμπι και την ιπασία. Ήξερα όμως και να «σωφάρω», γιατί εκείνη την εποχή μου είνε χαρίσει ή μητέρα μου ένα μικρό αυτοκίνητο...

Με το διαγωνισμό αυτό της «φοτογενείας» αποφασίστηκε πια ή τύχη μου. Έγινα ήθοποιός του κινηματογράφου κι αν έχω σήμερα κάποια θέα σ' αυτόν, μπορώ να πώ με ειλικρίνεια ότι την κέρδισα με τις προσωπικές μου προσπάθειες και με τους διαρκείς αγώνες της καθημερινής μου έργασίας.

Το πρώτο μου συμβόλαιο το υπέγραφα στη Βιέννη, όπου είχα συναντήσει έναν από τους καλύτερους κ-

νηματογραφικούς παραγωγούς της Άμερικής, τον κ. Μίτσελ Κέρτετς, και το πρώτο φιλμ που μ' έκανε γνωστή σ' όλη την Ευρώπη ήταν ή «Κοίλια της Βιέννης».

Από τη Βιέννη, το συμβόλαιο μου με ύποχρεωσε να πάω να έργαστώ στα «στούντιο» του Βερολίνου κι' εκεί «γυρίσα» τα πρώτα μου καλά φιλμ που μ' έκαναν γνωστή και στο Νέο Κόσμο...

Εδώ και τέσσερα χρόνια λοιπόν, όταν έτοιμαζόμουν να έγκαταλείψω το Βεροίνο, ο κ. Σάμουελ Γκρόλντουιν μ' έκάλεσε να ήπογράψω ένα μεγάλο συμβόλαιο με τη «Μέτρος» και μ' έστειλε άμείως στο Χόλλυγουντ.

Θά με ποτέψετε ; Όταν βγήκα στη Νέα Ύόρκη δεν δοκίμασα κανένα έκπληξη. Την ήξερα πολύ καλά από τον κινηματογράφο! Από μικρό κορίτσι την θαύμαζα στις ταινίες που έβλεπα με τη απήρα μου. Οι δρόμοι της μου φάνηκαν άάν γνώριμα κι' όταν αντίκρισα τους σφρανοζύστες, που τους είχα δει τόσες φορές στην δθόνη, δίχως να το θέλω, χαμογέλασα... Μου φαινότανε ότι είχα ζήσει όλη μου την περασμένη ζωή στη Νέα Ύόρκη...

Το Χόλλυγουντ όμως μ' έρόθισε. Κατάλαβα για πρώτη φορά ότι ήμουν μία ξένη ανάμεσα σε ξένους. Δεν ήμουν πια «σάν στο σπίτι μου» όπως στη Νέα Ύόρκη. Έκεινα τα τεράστια «στούντιο» της «Μέτρος» μ' έκαναν να τα κοιτάζω με τρομαγμένο μάτι... Με είνε πιασε ένα άπεριγραπτο «τρόσ», σαν να έπρόκειτο να παίξω για πρώτη φορά στο κινηματογράφο. Γρήγορα όμως έδιωξα από το μυαλό μου όλους αυτούς τους άδικαιολόγητους φόβους κι' έκανα την πρώτη μου δοκιμή μπροστά στο μικρόφωνο. Τραγουδήσα μία ευθύμη άγγλική καντσονέττα μ' όσο μπορούσα περισσότερο τέχνη, δίχως να συλλογίζομαι ότι από την έπιτυχία της φωνής μου έπρεπε όλο το μέλλον μου στον ήχητικό κινηματογράφο... Μά όταν τέλειωσα, τότε άκριβώς άρχισε να με βασανίζει μία θανάσιμη άγωνία για τ' άποτελέσματα της πρώτης μου δοκιμής. "Άξιζε άραγε ή φωνή μου όπως ή «μικρή» μου που είνε εκτιμηθεί τόσο πολύ στις «βωβές» ταινίες ;

«Δεν πρέπει να ελπίζω τίποτα, συλλογίζομαι. Θά αναγκαστώ να ξαναγυρίσω στην Ευρώπη και θά ξαναρχίσω να παίζω στο «βωβός» κινηματογράφο ακόμη λίγο καιρό ως την ήμερα που θά έπιχωρήσει ο «ήχητικός» και τότε θά σβήσω πια από το κινηματογραφικό στερέωμα...» Περσμένα λοιπόν τρέμοινα την άπόφαση της έπιτροπής κι' όταν ήρθε, νόμισα πως ξαναγεννήθηκα από τη μεγάλη χαρά μου. Η άπόφασις αυτή των κριτικών ήταν πολύ σύντομη και περιοριζότανε σε δύο κεφαλαία γράμματα: «Ο. Κ.». Ξέρετε βέβαια τί σημαίνουν. Θά ειλούν: «έν τάξει δ».

Από τη στιγμή εκείνη άρχισα μία καινούργια ζωή. Έπρεπε να παλαίψω με μεγάλες δυσκολίες κι' έπρεπε να ξεχάσω ό,τι είχα μάθει ως τότε στον «βωβός» κινηματογράφο. Ο «όμιλών» ήταν άόμη στα πρώτα του δήματα και το πρώτο μου φιλμ που «γυρίσα» στο Χόλλυγουντ με τον Ρόναλντ Κόλμαν ήταν γεμάτο τεχνικά σφάλματα. Το δεύτερο όμως ήταν καλύτερο, έσημείωσε μεγάλη καλλιτεχνική έπιτυχία και μ' έκανε να κερδίσω πολλές συμπάθειες στο Χόλλυγουντ. Τ' άλλα φιλμ που γυρίσα κατόπιν έσημείωναν όλα τους όχι μόνο καλλιτεχνική, αλλά και έμπορική έπιτυχία...

Το Χόλλυγουντ σιγά-σιγά έπαψε πια να με φοβίζει. Κι' εκείνο που μου έκανε τη μεγαλειότερη έντύπωση απ' όλα τ' άλλα ήταν ή έλλειψη της τρελλής κοσμικής ζωής του που όλες ή έφημερίδες της Ευρώπης γράφουν γι' αυτήν τα πιο καταπληκτικά πράγματα... Έβλεπα καθαρά ότι δεν ήπρεπε διόλου κοσμική ζωή στο Χόλλυγουντ!... Οι κάτοικοί του είνε οι πιο έργατικοί άνθρωποι του κόσμου, δουλεύουν άκούραστα από το πρωί ως το βράδυ. Θά έλεγε κανείς ότι είνε

Η Λιλί Ντακνιτά

μανιώδεις με τη δουλειά. Χρειάζονται δέκα εβδομάδες περίπου για να «γυριστῆ» μιά ταινία και σ' ἄλλο αυτό τὸ χρονικὸ διάστημα πρέπει κανεὶς να δουλεύη ἀπὸ τὴς δυνάμεις τὸ πρῶτὸ ὡς τὰ μεσάνυχτα!...

Τὴ εὐρωπία, μὰ καὶ τὴ τραγικὴ πού εἶνε νὰ σὲ λένε «ἀστέρας» καὶ νὰ σὲ φαντάζονται σάν ἕνα παραμυθιένιο πλάσμα πού ζῆ μέσα σ' ἕναν εὐτυχισμένον κόσμον κ' ἔσὸν νὰ πεθαίνης ἀπὸ τὴ κοῦρα τῆς ἀκατάστατης δουλειᾶς!...

Ἐξέρετε ποιά εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπόλαυσις τῶν ἀστέρων; 'Ο β-πνος! Δὲν ὑπάρχει πιὸ μεγάλη εὐτυχία ἀπὸ ἐκείνη πού κωιδίθεις, όταν γυρίζεις ἀπὸ τὸ «στούντιο» καὶ ξαπλώνεσαι στὸ κρεβάτι σου γιὰ νὰ κοιμηθῆς!... Κοιμάσαι βαθειά, δίχως ὄνειρα, σάν νὰ ἔχης πέσει σὲ λήθαργο, ὡς τὴν ὥρα πού ὁ καιριαίρεθς ἢ ἡ καιριαίρεα, οἱ πιὸ ἀντιπαθητικοὶ ἄνθρωποι στῆ ζωῆ ἐνὸς «ἀστέρου», θάρρουν νὰ σὲ ἐκπληρῶσουν γιὰ τὰ ξανατάς στὸ «στούντιο»...

Ὅταν τελειώσει ἕνα φιλμ γίνεται μιά διακοπὴ πού κρατᾶει μονάχα μὰ ἕβδομάδα κ' ἔπειτα ἀρχίζει πάλι τὸ γυρίσμα μᾶς νέας ταινίας. Οἱ ἀστέρες περιμένουν μὲ ἀφάνταστη χαρὰ αὐτὲς τὴς ἐπιτά ἡμέρες τῆς ἀναπαύσεως κ' ὁμοῦ, όταν ἔλθουν, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ τοιαζίζονται στῆ δουλειά... Ἐχουν νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν τεραστία ἀλληγογραφία τους, γιὰ τὰ μαθήματα τοῦ χοροῦ ἢ τοῦ τραγουδιοῦ, πού παρῖνον διαρκῶς κ' ἔτσι ὄχι μόνο δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ ξεκουραστοῦν, ἀλλὰ οὔτε καὶ γιὰ νὰ συλλογιστοῦν τὸν ἑαυτὸ τους.

Ἐκεῖνον ὠστόσο πού προξενεὶ μεγάλη ἐντύπωσις εἶνε ἡ ἀλλήλεγγυή μεταξὺ τῶν «ἀστέρων». Κάθε καλλιτέχνης κάνει δι,τι μπορεί γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄλλον. Οἱ «ἀστέρες» μᾶς «φιρμας» δὲν κινδυνεύουν ἀπὸ τοὺς ἀστέρες μᾶς ἄλλης καὶ δὲν συναγωνίζονται, οὔτε κάνουν ἀντίπραξι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου... Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ παραπονεθῶ γιὰ κανέναν. Ἡ Ντολορὲς ντέλ Ρίτο, ἡ μεγάλη μου ἀντίπαλος, δὲν μοῦ φέρθηκε ποτὲ ἀσχημα καὶ δὲν μοῦ ἔστρεσε ποτὲ καμμιὰ παγίδα... Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά τους, ὅλοι οἱ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ ἐνδιαφέρονται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴς «ἐπιποθέσεις» τους, πού ἔχει ὁ καθένας ἢ ἡ καθεμιά ξεχωριστά. Πολλοὶ «ἀστέρες» παίζον στὸ χρηματιστήριο. Ἄλλοι βάθουν κεφάλαια κ' ἀνοίγουν ἐπιχειρήσεις στὸ Χόλλυγουντ ἢ στὸ Λος Ἄντζελες. Ἀγοράζουν κτήματα, ἔξοδογια ἢ μεγάλα ἐστιατόρια καὶ τὰ ἐκμεταλλεύονται. Ὑπάρχουν πολλοὶ πού ἔχουν βάσει κεφάλαια σὲ πλυντήρια καὶ σὲ τυπογραφεία. Μὴ νομίζετε ὅμως δι,τι βρίσκουν τὸν καιρὸ ν' ἀσχολοῦνται οἱ ἴδιοι μ' αὐτὲς τὴς ἐπιχειρήσεις τους. Γι' αὐτὲς τὴς δουλειᾶς ἔχουν τοὺς «κιναντῆρες» τους ἢ τοὺς γραμματεῖς τους πού διαχειρίζονται τὴν περιουσία τους...

Ἡ πὸ ἄτυχη ὠστόσο ἐπιχειρήσις γιὰ ἕναν «ἀρσενικὸ ἀστέρα» εἶνε ὁ γάμος. Ὅταν θέλει νὰ ξαναπαρτρυνῆ, πρέπει νὰ πάρῃ πρῶτα διαζύγιο καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιά καλὴ διατροφή στῆ πρώτη του γυναῖκα. Κι' ἔτσι, μετὰ τὸν τρίτο ἢ τὸν τέταρτο γάμο δὲν τοῦ μένον πειὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὴν περιουσία του!... Ἐμεῖς ὁμοῦ ἢ γυναικες ἔχομε τὴν τύχη νὰ μὴν ἐκπιθέμεθα σ' αὐτὸ τὸν κίνδυνον.

ΔΙΛΗ ΝΤΑΜΙΤΑ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

— Δὲν ξέρω τι λέει ὁ κόσμος γιὰ μένα, ἀλλὰ ἐγὼ τοῦλάχιστον θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου σάν ἕνα παιδί, πού παίζει στῆν ἀκρογιαλιά μαζεύοντας πολὺχρωμα κοκκίλια καὶ λεῖα πετραδάκια, ἐνῶ μπροστά του ἐκτείνεται ὁ ἀπέραντος ὠκεανὸς τῆς ἀγνωστῆς ἀλήθειας.

Ν ε ῥ τ ω ν

— Ἐάν θέλετε νὰ γνωρίσετε τὴν ἀξία τοῦ χοήματος, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε νὰ δανεισθῆτε.

Φ ρ α γ κ λ ῖ ν ο ς

— Ἡ ἀπογοήτευσις εἶνε γνώρισμα τῶν ἀδυνάτων. Μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στους ἀπογοητευμένους, γιὰτι αὐτοὶ εἶνε σκεδὸν πάντοτε ἀνίκανοι νὰ κάμουν κάτι τὸ γενναῖο.

Φ λ ω μ π ἔ ρ

— Ἡ φαντασία τῶν γυναικῶν μοιάζει μὲ παιδί, πού πρέπει κανεὶς νὰ χειραγωγῆ προλαμβάνοντας ἔτσι τὰ «στραβοπατήματα» του.

Σ κ α ρ ρ ὠ ν

— Κάθε δύσις τοῦ ἡλίου μᾶς ἀφίνει μιά ἀνάμνησι καὶ κάθε ἀνατολή μᾶς γεννᾶ μιάν ἐλπίδα. Πόσες φορὲς ὁμοῦ μεταξὺ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀναμνήσεως δὲν μεσολαβεῖ μιά σκοτεινιασμένη, χωρὶς ἡλιος, ἡμέρα!...

Β. Σ ε ρ μ π ο υ λ ῖ ἔ

— Ὁ ψεύτης πρέπει νᾶχη καλὴ μνήμη γιὰ νὰ τὰ βγάξῃ πέρα.

'Α π ο υ λ ἄ ἰ ο ς

— Ἡ προσήλωσις σὲ μιά μόνον ἰδέα κορυφαίη καὶ βλάπτει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου.

Π α σ κ ἄ λ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

(ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Τὴ φύλαξα, μικρὴ μου, τὴν καρδιά σου, πού μουδῶκες—ἀγάτης μαρτυριά— ἀγνή, λεικη, καθὼς τὴν ἐμορφία σου, μὰ τώρα δὲν τὴν γνωρίζω πειὰ! Γιατι γιὰ νάσαι σίγουρη σιμά μου τὴν μετῶρεψα μαζὺ μὲ τὴν καρδιά μου.

Τὴ ἔπαθες καὶ θὲς νὰ στῆν γυρῶσι; ... Καὶ μὲ τὴ σκέψῃ ἀκόμη λαχταρῶ!... Ἄχ!... πρέπει τὴν καρδιά μου νὰ ξεσχιῶσι γιὰ νὰ λυθῆ τὸ μετῶρεμμα τῶν δυῶ. Μὰ σκέψου τί θὰ γίνῃ ἀν στῆ δια μου περᾶσω τὴν καρδιά σου γιὰ καρδιά μου.

Ἄ! μὴ θελήσεις πειὰ νὰ τὴς χωρίσῃς γιὰτι νὰ ὑποφέρουμε κ' οἱ δυῶ. Κι' ἀν κατὶ τὴς ἐνώνει, μὴν τὸ λύσεις γιὰτι' εἶνε αὐτὸ τῆς μοῖρας τὸ γραφτό. Καὶ πειὰ ἂς μὴν ξετάζουμε, κερὰ μου, στὶς δυῶ ποιά 'ναὶ δικιά σου ποιά δικιά μου.

ΔΡΓΑ

(ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Ἄργα, ποιὰ μου, μοῦ χαμογελάς, ἀργὰ γιὰ μὲ σοῦ ἦρθε νὰ στενάξῃς!... Ἐδῶσε τώρα—εἶνε καιρὸς—ἢ φλόγα μου, πού δὲν ἐγυρῶσις νὰ τὴν κιντάξῃς. Ὅμηρῃ τώρα ξεφτρωμένη ἢ ἀγάτη σου καὶ πεφτῶν τώρα ἢ πατιές σου ἐκείνης ἀπάνω στῆν καρδιά μου, καθὼς πέφτουμε στὰ μνημάτα τοῦ ἡλίου ἢ ἀχτινῆς.

ΔΗΣΜΟΝΗΣΕΩΣ

(ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Ἀθήναι μ' ἐχθρεύεσαι; ἄλλαξες τόσο, φῶς μου; Για συλλογίσου τὸ καλὰ, ἢ θὰ τὸ πὸ τοῦ κόσμου! Στόμα γλυκὸ, κορμάλινο, πού μὲ κολοιοῦσες, λησιμόνησες τὸν ἄνθρωπον πού τὸν γλυκοφιλοῦσες;

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

(ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΕΖΕΡΟΥΑ)

Ἐφυγε ὁ ἡλιος μακρὰ, στῶν κίκωνν τ' ἄσπρα τὰ φτερά κ' ἐγὼ μονάχος ἔμεινα στῆν ἀχρὴ αὐτῆν τὴν ξυνη. Ρίχνει τὴ θλίψη μου ὁ μουντὸς καὶ ἀτελεισιμένος οὐρανὸς μὲ φύλλα κίτρινα ὁ νοτιάς τὴν κεφαλὴ μου ραίνει. Ἡ χρυσὴ λίμνη σκοτεινὴ, ἔγινε τώρα ὡς νὰ ποτῆ καὶ μὲσ' στὸ βάθος ποῦλαυτε τῶν ῥόδων τ' ἄγιο χρώμα κρῶθονται οἱ φαῖνοι στὰ κλαδιά—χειμῶνας πέφτει στῆν καρδιά— Κι' ὁ, ἀγάτη μου, τοὺς ὄρκους σου τάχα θυμάσαι ἀκόμη;... Ἡ ῥημαγμένες ἢ φωλῆς, ξεφτίζουν στὰ κλαδιά κ' αὐτὲς... Πὼς κελαιδοῦσαν ἄλλοτε τὴν ἀνοῖξι τ' ἀρθῶνα!... Ἄπ' τῶν πουλιάνε τὴ λαλιὰ τὰ γέλια σου ἦταν πιὸ γλυκὰ κ' ἦσον λουλοῦδι, ἀγάτη μου, λευκότερο ἀπ' τὰ χιόνια. Μὰ μ' ἀπαράτησες χωρὶς ἕνα φίλῃ μου νὰ δεχτῆς!... Σκεπάζει ἢ πάχνη τώρα ἀργὰ, ῥόδομους καὶ μονοπατία καὶ πειὰ δὲν πάμε ἄλλο μαζὺ, πλέκοντας ὄνειρα, τρελλοί, πού τόσο τὰ ζητοῦσανε τὰ πλάνα σου τὰ μάτια.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙ

(ΤΟΥ ΦΡΑΝ. ΚΟΠΠΕ)

Μοῦ τόπε! Ἄποψε θε νάρθῃ κ' ὄλα σὲ τόξῃ, μπῆκαν. Τοὺς φίλους μου τοὺς ἔκανα καὶ μοναχὸ μ' ἀφήκαν. Ἐκαρῃ μύρα... τὰ κεριά τάχω κ' αὐτὰ ἀναμμένα... Μέσ' στῆ φωτιά καὶ τὰ μικρὰ τραγοῦδια ἔχω ριγμένα, πού γράφω ὅταν θωρῶ ἀδειανὴ ἔχει χιῶμα τὴ γωνιά τῆς. Καὶ καρτερῶ... Νά, τώρα δά θαρθῆ!... Τὰ δῆματά τῆς λαφρὰ—λαφρὰ θὰ ἤχησενε σάν τοῦ λαφροῦ. Καὶ (σῶνε αὐτὸς ὁ κρότος μοναχὰ, ὄλα μοῦ τὰ πληρώνει... Καὶ θάμῃτῃ μέσα ἀνήσυχῃ καὶ λίγο χλωμασιμένη... Θὰ σφιζομε τὰ χέρια μᾶς κ' ἢ θάλπωσῃ ἢ σβι- (ομένη θὰ ξαναρθῆ πάλι ἐδῶ ἀπὸ τ' ὄραιο τῆς στόμα... Κι' εὐθὺς... Ὡ, διαστικά φίλιὰ σ' ἀβγαίλο τῆς στόμα! (ἀκόμη!